686 La favola del nibbio **

Agli antiocheni che lo rimproverano di non tagliarsi la sua barba da filosofo e di non convertire il suo costume di vita austero con uno più rilassato e "alla moda", Giuliano racconta la favola del nibbio.

Particolarità sintattiche: prop. infinitiva, causale; infinito sostantivato; part. congiunto.

Ἡμῖν[1] μὲν οὖν ἐδόκει ταῦτα καλά, πρᾳότης ἀρχόντων μετὰ σωφροσύνης, ᾠόμεθά τε ὑμῖν[2] ἱκανῶς διὰ τούτων καλοὶ φανεῖσθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων. Ἐπεὶ δὲ ὑμᾶς ἥ τε βαθύτης ἀπαρέσκει τοῦ γενείου καὶ τὸ ἀτημέλητον τῶν τριχῶν καὶ τὸ μὴ παραβάλλειν τοῖς θεάτροις καὶ τὸ ἀξιοῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς εἶναι σεμνοὺς καὶ πρὸ τούτων ἁπάντων ἡ περὶ τὰς κρίσεις ἡμῶν ἀσχολία καὶ τὸ τῆς ἀγορᾶς εἴργειν τὴν πλεονεξίαν, ἑκόντες ὑμῖν ἐξιστάμεθα τῆς πόλεως[3]. Οὐ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιον ἐν γήρᾳ μεταθεμένῳ διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον ὑπὲρ τοῦ ἰκτῖνος μῦθον. Λέγεται γάρ τοι καὶ τὸν ἰκτῖνα φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνισιν ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων, εἶτα τοῦ μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ οὐ δυνηθέντα ἑλεῖν ἱκανῶς ἀμφοῖν στέρεσθαι καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων εἶναι τὴν φωνήν. Ὁ δὴ καὶ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας τε ἅμα καὶ δεξιότητος ἁμαρτεῖν. Ἤδη γάρ, ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ συνορᾶτε, πλησίον ἐσμὲν, ἐθελόντων θεῶν, "εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες", ὁ Τήιος ἔφη ποιητής[4].

GIULIANO

1 Ἡμῖν: ossia a Giuliano (*plurale maiestatis*).
2 ὑμῖν: ossia gli Antiocheni.
3 τῆς πόλεως: ossia Antiochia.
4 ὁ Τήιος ἔφη ποιητής: ossia Anacreonte di Teo, di cui Giuliano ha appena ricordato alcuni versi (Anacr. fr. 77 Gent.).

Traduzione: .....